

ОЛЬГА КИЙКО

ДЕМОНЕ ЯСВИР

Роман-фентезі

Київ

УДК 821.161
КЗ8

Кийко О.

КЗ8 Демоне Ясвир : роман-фентезі. — Київ : Видавництво Ліра-К, 2022. — 248 с.
ISBN 978-617-520-169-5

Світ знову змінився. Але яка халепа спіткала його цього разу, Дмитро і Ал дізнаються лише після контракту з СБУ. Тепер студенти-медики мають боротися ще й з нелегальною міграцією. Тобто полювати на демонів, які безконтрольно втілюються у людей, руйнуючи себе, носія і рівновагу, встановлену Конвенцією. Та героїзму тут замало — друзі швидко розуміють, що їх використовують у своїх жорстоких стратегіях корумповані посадовці й адаптовані демони. Сьогодні для Дмитра головне — врятувати кохану дівчину, її дурнуватою шефа-демона та, по можливості, себе...

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-169-5

© Кийко О., 2022

© Видавництво Ліра-К, 2022

1. Заборонений ритуал

Демони помирають інакше.

Камінь і вода тераси у маєтку роду існуватимуть далі, але не він сам. Відречення? Змова?

Це жорстоке вбивство. Несподіване, наче викриття фатальної таємниці. Він же всього лише неповнолітній і другорядний. Гірший за багатьох.

Життєвий цикл демонів — істинне мистецтво. Контроль над власною сутністю й безмірними силами світу є сенсом для кожного з них. Як і незборима потреба невпинного розвитку.

Він не встиг озирнутись — легка вранішня медитація послаблює увагу. Але вдома затишно й надійно. Хтось близький завітав до тераси й зупинився поруч. Імовірно, теж вирішив потренувати концентрацію.

Ні прозора вода у скелястому фонтані, ні приємний шум взаємодії матерій не попередили про небезпеку. Нинішнім таке жахіття лише на сторінках древніх фоліантів траплялося. Найтяжчий злочин! Немислимий... Навіть вороги дотримуються обряду смерті.

Це квінтесенція і ядро суспільства демонів. Священне право на чисте завершення — саме той принцип, який у древні часи згуртував найзапекліших недругів.

Істина, що закінчення шляху є вирішальною миттю. Коли наприкінці свідомість капсулюється, перевтілюючись на універсальну структуру. На перепустку до наступного стану. Інакшого, досі незбагненого. До ще одного кроку безмежним Всесвітом.

Але за кількох умов. Якщо їх не дотриматись, усе пройдене демоном лишиться тільки у пам'яті сучасників, а його власна загине разом із тілом.

Найперше помираючий має зустрітись поглядом із Золотими Небесами. Так розпочинається взаємодія його духу з майбутнім. Тоді ж відчуття найдавніших прашчурів повертаються до кожної клітини, згортаючись у недоступне розуму.

Але той, хто щойно завдав підступного удару забороненим артефактом, лише переступив через беззахисну жертву, очі якої

приречені вбачати темні надра земної тверді. Минуле. Темне і слабке. Безпорадне, як і він сам.

Міць стародавнього пекла зосередилась у лезі проклятого кинджалу, яким уразили його серце. Уся майстерність канула в небуття, блокована потойбічною силою. Він не зцілиться, він приречений.

Хвиля помирання накрила без жалю. Зараз його життєві часточки мали б ніби розплавитись і з'єднатися знов для проходження наступного етапу. А натомість кришаться гострими уламками, вбиваючи все, чого він досяг.

Очі мертвих демонів — безапеляційний некролог. У них відбивається доля — і пройдена, і та, що неодмінно відбулася б, якби вдалося вижити.

Очі мертвих юних демонів — ще й скорботна прірва. Їх несправджено довічний докір.

Кожен могутній демон зберігає в душі найдорожчий скарб — товариство свого становлення. Та лише у спогадах. Сильні, справжні, неймовірні друзі зостаються на узбіччях небезпечних шляхів до успіху. Опановуючи всеохопні знання, не слід забувати про їхню вартість.

Смерть. Це вона зупинила його, відібравши мрії.

Директив дотримуються всі.

Але той, хто зараз поруч, не повернув його обличчям до неба. І не накрив тканиною очі... Перевтілення духу — вже тяжке випробування. Цей же розпад і крах — страта.

Та убивці досі замало. Розчиняючись у мареві небуття, демон-мрець зафіксував, як убивця видер із нерухомого серця прокляту зброю і розпеченим лезом вивів на шкірі обвуглені чорні знаки. Заборонений ритуал?

Світ здригнувся. Тоді вбивця нарешті перевернув мертве тіло на спину, як і передбачено непорушними правилами. Та не заради полегшення останніх дотиків закарбування долі.

Ні, всього лише з цікавості...

Очі вбивці і мерця перетнулися.

— Ти мертвий, Ясвире. Пробач. Бо на тому світі не отримаєш навіть небуття. Я випалив на твоєму тілі знак з Тайлади. У фамільному склепі теж. Тебе поглине пекло, братику...

Братовбивця облишив жертву на кам'яній підлозі тераси. Та все ж допитливість здолала обережність — він забажав довідатись, кого насправді позбувся.

Скоро-скоро відповідь розквітне кольором і світлом райдужки застиглих очей. Читати їх переливи демони уміють змалку.

Вбивця довго вдивлявся у найдорожчий його душі холодний пейзаж сходу світила. Потім повільними кроками наблизився до вбитого брата. Так ким ти не станеш, Ясвире?

— Цього не може бути, — прошепотів убивця. — Я знищив легенду нашого роду...

2. Особистий менеджер

Автостанція зустріла одвічною ранковою метушнею. Літні відпустки, ділові подорожі чи родинні зустрічі манили до величезних різнокольорових бусів натовпи пасажирів.

Те, що треба.

З Києвом я ознайомила на шкільній екскурсії чотири роки тому і відразу вирішила, що обов'язково повернуся знову. Але вже надовго.

Напередодні повноліття я закінчила коледж і тепер якнайшвидше планую обрати першу справжню роботу.

Нарешті після купи заповнених анкет, підступних тестувань та психологічних препаратів менеджер Вікторія запросила мене на попередню співбесіду із кількох вакансій.

Тому сьогодні важливий хвилюючий день! Відразу з вокзалу мені потрібно до офісу.

Маршрут я продивилася заздалегідь і лише поглядала на вказівники у метро, щоб не переплутати напрямки. Людей забагато, звуки незнайомі, ритм незвичний, але нічого лякаючого.

Та вже перед будівлею все змінилося. Цей новенький офісний центр виглядає дорожчим за всю нерухомість нашого селища,

разом узяту. Я проглядала відео місцевості, але воно застаріло — тут забагато змін.

Прозорий і сяючий перший поверх займали переважно невеликі фірмочки. Мені ж потрібно дістатися сьомого. Краще скористатися ліфтом, бо волікти речі сходами зайве.

А ось і він. Легко помахуючи дорожньою валізкою, подарованою позаминулого року дорогою мені людиною, я поспішила до кабіни. Яка простора... І дзеркала з усіх боків.

Все, приїхали. Тепер вдихнути глибше і поводитись достойно. Так, зараз вирішується доля на роки, але це не привід панікувати.

На ресепшені працював мій ровесник. Побачивши мене, він натомість стандартної фрази зустрів дурнуватою посмішкою. Що це з ним?

— Доброго дня. Мені потрібно до четвертого кабінету.

— Доброго ранку, — отямився співробітник. На бейджі зазначено, що він Ігор. — Тобі на десяту?

— Так.

Ранок? День давно у розпалі. Ранок закінчується найпізніше о дев'ятій.

— Може, залишиш речі під стійкою? — запропонував Ігор.

— Дякую! — я дістала теку з документами, застібнула блискавку і простягнула улюблену валізку працівникові. Не думаю, що він поцупить щось із моєї білизни. Хоча хто його знає.

Ігор, не зводячи з мене очей, схопив валізку і зігнувся навпіл. Здохляк якийсь. Вона й десяти кілограмів не важить.

— Направо. Треті двері, — нечітко промимрив він.

Чудово. Я вдячно кивнула і рішуче покрокувала у майбутнє. З Вікторією ми швидко знайшли спільну мову. Сподіваюся, так триватиме й надалі.

Ім'я та прізвище моєї менеджерки шляхетно виблискувало на сріблястих легких дверях.

Все, я йду. Треба не забути привітатися.

Приємний кабінет! Витончений, стильний, з власною енергетикою. Навіть пахне у ньому строгими трояндами.

Та Вікторія виглядала найціннішою квіткою. Красуня. Що одяг, що аксесуари — усе навищого рівня. Контраст між нами разючий.

— Доброго дня. Я...

— Лариса Радочин.

Мене назвали на честь бабусі. І ми з нею неймовірно схожі.

— Так.

— Будь ласка, присядьте, — запросила Вікторія.

Я слухняно сіла на стілець, розглядаючи менеджерку — розкішно виглядає і тримається.

Ми вивчали одна одну із задоволенням.

— Ларисо, дозвольте спершу зупинитись на вашій біографії. Та скільки завгодно. Мені ще немає чого приховувати.

— Звичайно, Вікторіє.

Менеджерка посміхнулась.

— Вам сподобався цей кабінет. Чим саме?

— Тим, що він ваш. Не безликий, а ніби приймальня вашого внутрішнього світу, — чесно виклала я свої враження.

В очах Вікторії промайнув незрозумілий вогник.

— Дата народження вашого тата?

— Татко народився четвертого квітня. — Мені пощастило з батьками, як небагатьом.

— Яких тварин любите найбільше? — примружилась моя менеджерка.

— Усі тварини різні, як і люди. Окремі представники кожного виду заслуговують на повагу.

— Вам справді вісімнадцять років?

— Так, уже вісімнадцять.

Вікторія все ж піддивилася в папери, осяяна несподіваною здогадкою.

— Останнє запитання. Кількість жителів у вашому населеному пункті?

— Тридцять одна людина.

— Тепер точно останнє. Вам імпонує відвертість?

— У відвертих розмовах.

Менеджерка випромінювала щастя.

— Маю для вас три варіанти, — продовжила вона. — І зараз визначаюся, який рекомендувати насамперед.

— Вікторіє, ми можемо обговорити кожен з них невимушено? Менше шансів помилитися .

— Звичайно! Ти такою і лишишся, а от на мене дивись уважно. Буде цікаво.

За якусь мить зіркова Вікторія перетворилась на подобу трюїрної племінниці мого дядечка. Щоправда, зі зразковим мейком.

— Ларко, вирішувати тобі...

Навіть вимова, ніби з Комишні. Своя людина. Це вже інша справа!

— Віто, кажи прямо, що не так з цією вакансією? — я перегорнула перший з рівно викладених аркушів-пропозицій.

— З нею усе більше, ніж так, — похнюпилась перевтілена на справжню себе менеджерка. — Це безпрограшно-перспективна медійна компанія. З ухилом в ІТ. Кілька років — і матимеш усе найліпше. Умови праці міжнародних стандартів.

— Але?..

— Але подивись на мене.

Із задоволенням! Людина попрацювала над собою, так попрацювала.

— Ти бездоганна. Чи мріяла про щось інше?

— Про будиночок із садом неподалік від батьків та консервативного чоловіка без особливих закидонів. І кількох дітей.

— А засоби для існування?

— Перейду на дистанційну посаду консультанта. Жодних фінансових втрат.

— Бажаю успіху!

— Дякую. Отже, перша вакансія ідеальна у плані перспективи. Іноземна мова, закордонні відрядження, міжнародні проекти.

— Але я шкодуватиму, що не спробувала чогось іншого. Якщо за рік не знайду справу свого життя, кращого не вигадати. Напевно, — замислилась я, уявляючи свої дні, місяці та роки, присвячені досягненню чужих цілей.

Схильності ж не обирають — вони прокидаються разом із підсвідомістю. Вони розквітають, спалахуючи бажаннями. Вони ведуть заманливою дорогою, сяючи невидимими для людей з іншим призначенням вогнями.

Поклик закладається на стадії ембріону, і один Бог знає, що більше впливає на його формування — рівень радіації чи генетична лотерея.

— До речі, Ларко, що у тебе з приватним життям?

— Це стосується наступної пропозиції?

— Обох наступних пропозицій. Ти дуже молода і дуже красива. Але не наївна.

О, так. Дієвішого становлення не вигадати. У невеличкому хуторі на межі лісу змалку контролюєш безліч нестандартних ситуацій, що сипляться звідусіль. Почуваєшся оперативним черговим.

Стихія, нещасні випадки, несподівані візити, екстремальні пригоди з тваринами чи людьми... Ти маєш блискавично та холонокровно врахувати усі фактори й чинити ефективно. Нерішучих просто відсувають убік і діють лише їм на шкоду. Свої права та погляди варто гаряче відстоювати!

На хуторі тебе лишають удома не ляльками бавитись, а захищати оселю й піклуватися про її мешканців. Я обрала фах секретаря як початкову сходинку. Та й самоосвіту ніхто не забороняв. Уміти подати власні думки та переконати у їх важливості — ось що опанувала першочергово.

— Ларко... — продовжила Вікторія зовсім по-домашньому. — Ти особистість. Сильна вже зараз. Ти справляєш враження красуні-амазонки, яка щойно повернулася з дозору, зістрибнула з коня, повісила колчан зі стрілами на скабку і тепер озирається, чи все гаразд навкруги. Як ні — без роздумів меча з ножен вихопиш і покришиш недругів на капусту.

Справді? Я просто уважна. І звикла до дуже активного побуту. Та половина моїх однокласниць вже дітей виховують.

— Друга пропозиція ще цікавіша. Якщо у першій ти гвинтик у комфортній системі, то тут навпаки. Вплив, влада, великі гроші часом не цікавлять? З твоїми даними там найширше поле діяльності — роздивишся, зорієнтуєшся і можеш хоч історію творити, хоч на яхті океаном розсікати решту життя.

Не зрозуміла. Вікторія роздобула для мене перепустку в політичні ешелони?

— Я б упоралась. Але зіпсована приємним товариством. Це моя слабкість — гідні люди. Якщо третя пропозиція з таких, погоджуюсь авансом.

— Спершу переконай, що твої думки кимось надійно зайняті.

— Зайняті. Ми зустрічалися два роки. Зараз поставили відносини на паузу. Бо страшенно приваблюємо одне одного й вирішили трохи прийти до тями. Але якщо він зробить мені пропозицію, я погоджусь без роздумів. Хоч це й буде повною дурнею.

— Боїшся його втратити?

— Він довго був моїм Дмитриком і лишається ним досі. Дуже бракує його, та пора дорослішати. Час покаже, чого варті наші стосунки. Віто?

— Посада особистого менеджера. Наймач гідний і ретельно перевірений.

Вікторія тримала останній аркуш обома руками.

— Почекай. Я правильно зрозуміла: наймач і шеф — різні люди?

— Так. Ось наймач. За годину ваша зустріч.

Тепер уже я тримала аркуш обома руками. Герой. Мій наймач — герой. Жодне цивільне вбрання не приховає цього. Жодне теперішнє місце роботи.

— А другий?

Вікторія відчинила верхню шухлядку столу й рішуче передала цілий стос роздруківок. Я переглянула кожне зображення й не втрималася:

— Що воно таке?!

3. Герой Вячеслав

Нейтральна територія — правильне місце першої розмови.

Вячеслав поглянув на екран, де поміж яскравого мерехтіння в куточку скромно притулилися цифри часу. За п'ять хвилин ре-

комендована Вікторією дівчина має сидіти навпроти нього в улюбленій кав'ярні.

Широкі диванчики, зручний стіл, знайомий персонал... Хороше меню. Він замовив сніданок.

— Смачного.

Вячеслав поклав виделку і підвів очі. Навпроти нього саме та дівчина. Вікторія знає свою справу.

Колись він мріяв стати генетиком. Сталось усе не так, але поклик лишився. Які високоякісні дані! Просто взірєць. Висока, чудово сформована, риси ідеальні, темне довге волосся найздоровіше з усіх, що йому доводилось бачити. Пропорції хоч еталоном оголошуй. І статура відмінна — жодних відхилень у той чи інший бік. Ефектна, природна і фізично розвинена — вигляд мрії.

Але що за ним криється?

Почуття власної гідності просто пронизує. Безперечно, вона рішуча, розумна і надійна. Вікторія обіцяла сюрприз. Сюрприз удався. Не дівчинка, а доросла молода жінка — найліпший варіант.

Але з такими варто бути чесним до дрібниць.

— Доброго дня, Ларисо. Я Вячеслав. Робота не стільки складна, скільки специфічна.

— У чому вона полягатиме?

Голос... Просто в голові паморочиться, як вона ним володіє. Але навряд походить з родини, де прийнято відправляти дітей навчатися вокалу.

В уяві спливли ранні дитячі спогади — бабуся лагодить одяг, співаючи народних мелодійних пісень, плавних, як невпинна течія.

— У забезпеченні організаційних моментів.

— Вячеславе, виглядаєте дуже втомленим. Кажіть, як є. Я зрозумію.

Вячеслав уперше за останній місяць відчув, що має шанс знайти вихід з непростой ситуації.

— Ян потребує підтримки. Він прогресує, але...

— Ваш родич?

— Ні.

Ну чому саме зараз? Коли довго тримаєшся на самих нервах, рано чи пізно наздожене цей момент. Спустошення, хвилювання

та виснаження сплітаються у єдину гіркоту, яку вже просто не маєш сил тримати у собі ні миттю більше.

— Товариш? Але я не маю медичної підготовки. Реабілітація — довгий і складний процес.

Їй не страшно. Вона знайома з доглядом за хворими, і не боїться.

— Зараз усе чудово. Порівняно з тим, що було, так взагалі...

Вячеслав швидко поглянув у вікно. Підсвідомий рефлекс тримати простір під контролем не зникне, певно, вже ніколи.

— У мене відпустка закінчується. Йому потрібна небайдужа людина поруч. Не лікар, не доглядальниця. Просто консультант і помічник.

— З психікою все гаразд?

— Як і з інтелектом. Він швидко освоюється. Блискавично, я б сказав. Вихований, але своєрідний.

— Хто він вам? — без тиску поцікавилась Лариса.

— Юридично — ніхто. Фактично... Я погано сходжуся з новими людьми. Я недовірливий і нетерпимий. Різкий. До близького кола зараховую менше десятка людей.

— Тому й досі живий, гадаю. Герой.

— Не називай мене так.

— Вголос не буду, — лише очима посміхнулась дівчина. — Знаєте, я протилежну стать поділяю на дві категорії — хлопчики і чоловіки. Ви — чоловік.

— А у самої очі бабці.

— Дякую. Ми з нею один в один.

Хм, ще й з почуттям гумору.

— Знаєш, просто будь поруч з ним, добре? Щось не так — повідомляеш мені і все.

— У нього крім вас нікого немає?

— Ні. Поки що. Він ще не все пригадав. Вибач, тобі щось замовити?

— Салат і сік. Дякую, — сказала Лариса. Яка хороша справжня людина. Але сама ситуація неоднозначна. — Все одно не розумію. Ви йому заборгували?

— І це також. У мене загострене почуття відповідальності. Гаразд... Я підібрав його вночі на дорозі. Але сталося багато чого.

Він мене врятував якщо не від смерті, то від дуже великих неприємностей.

— Підібрав?

— Посеред дороги. Я не можу ігнорувати людину в біді. Він не пам'ятав, хто він і не розумів, де він.

— Почекайте. Ви зараз ніби про цуценя розповідаєте. А не про людину, яку, напевно, розшукують рідні.

— У жодних базах він не значиться. Через знайомих перевірів.

— Вірю, такого ні з ким не сплутаєш. І як вирішили проблему?

Вячеслав недовго вагався. Протеже менеджерки Вікторії з тих, хто зберігає секрети вічно. Бо знає ціну кожного зайвого слова.

— Тієї ночі я їхав на малоприємну зустріч. Справа безнадійна. Я нічим не міг посприяти. Тільки засвідчити безпорадність. І повідомити, що живим свого сина людина вже навряд побачить.

Лариса легко кивнула. Так, з безпекою зараз усім непросто.

— Малий на задньому сидінні чекав. Там же були речі зниклого. Викраденого... Коли ситуація загострилась, він вибрався з автівки і прибрів до нас. Усі вирішили, що це свідок, який настільки не в собі, що я на нього й не розраховував.

— Тільки не кажіть, що він розшукав жертву, — із сумнівом похитала головою дівчина.

— Він привів до місця, де того утримували, — підтвердив Вячеслав. — Так що вдячний татусь допоміг з легалізацією. Реальний вік Яна складно визначити. Тепер, в усякому разі, йому двадцять.

— Добре, — задумалась Лариса. — Наскільки я зрозуміла, зараз він живе повноцінним життям.

— Так. Знайшов високооплачувану роботу, — посміхнувся Вячеслав. — У Вікторії є повна інформація.

— Я ознайомилась, — насторожено сказала кандидатка. А мала б захоплено — Ян того вартий. — Модельна агенція?

— Рекламна. Спеціалізується переважно на одязі та аксесуарах. Його цінують, — запевнив Вячеслав. — Але у побуті він не дуже адаптований. Зараз трохи краще.

— Гадаєте, ваш товариш з дуже забезпеченої родини?

— У дуже забезпечених родинах, як ти лояльно висловились, так не виховують. Малий консервативний і культурний. Але звичність до високого рівня життя простежується в усьому.

— Вячеславе, а як ви спілкуєтесь? Можливо, він іноземець...

— Хіба що діаспорянин. Вимова чимось твоєю нагадує...

Лариса оцінююче оглянула співрозмовника. Вячеслав витримав, але ці замійські завжди його насторожували. Ніби у них там щонайменше рік за два.

— Вячеславе, ви не сказали мені всієї правди.

Багато знайомих дівчат чомусь соромились приймати їжу при ньому. Певно, якісь стереотипи. Або комплекси. Ні перших, ні других ця краля не мала. Вячеслав із задоволенням спостерігав за протезе Віки. Так, вибору немає — правда і тільки правда.

— Став свої запитання, — твердо мовив Вячеслав, остаточно відкинувши ділове спілкування. Йому потрібна саме ця, звикла до реального життя доросла дівчина.

Лариса кивнула, відставила салат і поглянула прямо у вічі співрозмовникові.

— Вячеславе, ви усю відпустку витратили на адаптацію незнайомця. Підозрілого і проблемного.

— Так, — не заперечував Вячеслав. Проблемний у багатьох питаннях, справді.

— Ви визначили, що з ним сталося?

— Ні. Але маю версію. Я навіть консультувався з фахівцями... Це найвірогідніша версія.

Вячеслав збирався з думками, співрозмовниця не заважала. Розумничка.

— Отже, спершу я викликав до нього надійного лікаря. Першого ж дня. Той засвідчив, що фізичних проблем у пацана зараз немає.

— Почекайте... Зараз?

— Так. Тому що є слід від удару холодною зброєю. Били на ураження.

— Тобто його намагалися вбити?

— Лікар за станом рубця визначив, що десь з півроку тому. Я усі випадки перевірів, інформації жодної не сплигло. Але психологічний шок міг спровокувати сплутаність свідомості та амнезію.

— Гадаєте, він пов'язаний з темними справами?

— Виключено. Коли ти його побачиш, то зрозумієш. Він як не від цього світу. Дуже особливий.

— Вячеславе, я починаю здогадуватись. Піццу можна замовити у будь-який час, найняти тітоньку для прибирання теж, але...

— Соціум. Я старався бути поруч, але це мало сумнівний вигляд.

Лариса дістала із сумки роздруківки, задумливо розглянула фото і похитала головою.

— Ви нагадуєте всього лише його охоронця.

— Уже радує. Але от ви разом виглядатимете ідеально. Ти толкова, рішуча і з потрібним досвідом — не дозволиш йому влізти у гостру ситуацію та й взагалі координуватимеш. У нього топографічний кретинізм. Він не пунктуальний. Він витребуваний, тому роботу пропонують усе частіше. Треба узгоджувати час і місце, слідкувати за графіком та режимом.

— Він нестерпний?

— Навпаки. Це ще гірше, повір.

— Вірю. Тільки чому ви так піклуєтесь про нього? Все ж таки.

— Бо ніяк не міг з посттравматикою впоратися. Прямо скажу, вже з алкоголем проблеми почалися. Цей малий якимось чином оздоровлює психіку. Тепер я в нормі.

— Як це?

— Я був байдужим до всього. Видимість життя підтримував і все. Навіть товариша, який застрелився, не засуджував. Я його просто розумів. Зі мною все було негаразд, хоча й на хорошу роботу влаштувався, і з родичами підтримував зв'язок. Але автоматично. Ніби завис у якомусь чистилищі — ні там, ні тут. Як зомбі. І всі скрізь чужі.

— А він — свій?

— Правильно. Зовсім свій. У нього повно закидонів, але я його поважаю. Знав багатьох людей, які здалися при значно менших проблемах.

— А він взагалі про ваші плани знає?

— Знає. Сказав, що знайду людину, яка його підтримуватиме. Він зрадив.

Вячеслав пригадав безжмарний погляд свого підопічного. Аби кому такого не довіриш.

— Він розбирається в людях. Але реакцію на тебе я передбачити не можу.